

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/537/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206336
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206336.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslavom Šeptákom, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 9C/68/2012-46 zo dňa 28. marca 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 9C/68/2012-46 zo dňa 28. marca 2014 potvrdzuje.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2Er/1107/2008, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 27.03.2007 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriaďovateľa Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Trnavská cesta 37, Bratislava 3, IČO: 35 922 761, sp. zn. SR 5069/06 zo dňa 15.11.2006. Dňa 30.03.2007 súd vydal poverenie pre súdneho exekútora v zmysle ust. § 45 ods. 1 Exekučného poriadku. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Dolný Kubín sp. zn. 3Er/668/2007. V súlade s § 18a, § 18b zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, došlo v danej veci k prechodu výkonu súdnictva z Okresného súdu Dolný Kubín na Okresný súd Námestovo, a to s účinnosťou od 01.01.2008. Návrhom zo dňa 02.09.2010, ktorý bol doručený Okresnému súdu Námestovo dňa 23.09.2010 oprávnený požiadaval v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku o zmenu súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Kabáča, pričom žiadal poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd bez rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora uznesením č.k. 2Er/1107/2008-21 zo dňa 23.03.2012 exekúciu zastavil, s poukazom na skutočnosť, že exekúcia nie je vedená na základe relevantného exekučného titulu. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, uznesením č.k. 7CoE/51/2012-58

zo dňa 26.09.2012 uznesenie okresného súdu potvrdil. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 02.11.2012. Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline uvedeného vyššie, podal oprávnený dovolanie, a to proti výroku o potvrdení uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 175,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 995,76 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2Er/1107/2008), ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Súd I. stupňa konštatoval, že dňa 23.03.2012 exekučný súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora, ako to tvrdil žalobca vo svojej žalobe, ale uznesením zo dňa 23.03.2012 bola exekúcia zastavená. Vzhľadom na to, že o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, v danej veci došlo k nesprávne úradnému postupu exekučného súdu, keďže o ňom doposiaľ nebolo rozhodnuté. S prihliadnutím na skutočnosť, že exekúcia bola právoplatne zastavená, by však rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora bolo nadbytočné. Pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú oneskoreným rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v dôsledku nečinnosti, či nesprávneho postupu exekútora, by žalobca musel preukázať, že práve a len v dôsledku nečinnosti tohto pôvodného exekútora mu vznikla škoda, čo však žalobca v konaní nepreukázal. V takom prípade by bola ale zároveň daná zodpovednosť pôvodného súdneho exekútora. V súvislosti s nerozhodnutím v lehote, nemohlo dôjsť ku vzniku žiadnej škody, keďže pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie (§ 44 ods. 8 Exekučného poriadku). Z uvedeného vyplýva, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom súdu došlo k spôsobeniu škody na majetku žalobcu, ktorej výšku žalobca v konaní nepreukázal ani bližšie nešpecifikoval. Rovnako, vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie, ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku oneskoreného rozhodnutia súdu, resp. v dôsledku nerozhodnutia súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Hoci v žalobe poukázal žalobca na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným), no nijako netvrdil ani nepreukázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo, keďže exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená z dôvodu nevykonateľnosti exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že rozhodcovská doložka, na základe ktorej bola založená právomoc rozhodcovského súdu, a ktorá bola účasťou formulárovej zmluvy, vyhotovenej práve žalobcom, bola neprijateľnou podmienkou, a teda od začiatku neplatnou v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd zdôraznil základný princíp práva, a to že z nepráva nemôže vzniknúť právo.

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť splnené kumulatívne a v prípade absencie čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná, okresný súd dospel k záveru, že z dôvodu nepreukázania jednak nesprávneho úradného postupu a tiež vzniku škody, nie je možné návrhu žalobcu vyhovieť.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bol v konaní úspešná, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľila a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu

sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p..

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Námestovo v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Er/1107/2008, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nebola síce dodržaná zákonná lehota na rozhodnutie o tomto procesnom návrhu, čo však nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého by žalobcovia mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 175,00 Eur a nemajetková ujma vo výške 995,76 Eur s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.. Nedodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty však nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania, najmä kompenzovania nerovného vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (posudzovaním nekalých podmienok zmluvy). Žalobca teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č.k. 9NcC/43/2013-17 zo dňa 31.01.2013, že zákonný sudca vo veci JUDr. Miroslav Jagnešák je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na ťamojšom súde pod sp. zn. 9C/68/2012 a ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Zuzany Hartelovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolačný súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (28.03.2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 12.03.2014 a žalobcovi bolo toto predvolanie doručené prostredníctvom jeho splnomocneného zástupcu dňa 21.03.2014 (č.l. 23 spisu). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Žiaden z účastníkov nepodal žiadosť o odročenie pojednávania. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom (a ani žalovanou) nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Písomné vyjadrenie žalovanej zo dňa 27.03.2014 bolo súdu doručené 27.03.2014, t. j. po tom, ako už boli účastníci riadne predvolaní na pojednávanie. Nemožno preto považovať za porušenie bezodkladnosti doručenia vyjadrenia žalovanej žalobcovi, ak okresnému súdu bolo toto vyjadrenie doručené deň pred pojednávaním, v dôsledku čoho ponechal oboznámenie sa s touto listinou na samotné pojednávanie, keď nemal vedomosť ani o možnosti neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí boli riadne predvolaní na nariadenom pojednávaní. V konečnom dôsledku však platí skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu žalobcu nebola argumentácia žalovanej uvedená v jej vyjadrení v žalobe. Nemenej významnou je aj skutočnosť, že obsah vyjadrenia žalovanej v súdnej veci je totožný s obsahom jej vyjadrení vo všetkých konaniach o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy medzi tými istými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení v ďalších stovkách súdnych, ktorá skutočnosť je známa tak žalobcovi, ako aj odvolaciemu súdu z jeho úradnej činnosti. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalovaná sa k návrhu vyjadrila, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol na nariadenom pojednávaní dňa 28.03.2014, na ktoré bol žalobca a jeho právny zástupca riadne predvolaní.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2Er/1107/2008 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 46-50 spisu).

Taktiež nedôvodnou je aj námietka žalobca o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval, keďže takýto procesný návrh mu žalobca do spisu ani nepodal.

Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd prípisom zo dňa 26.11.2012 označený ako „Doručenie potvrdenia o prijatí návrhu a poučenie účastníka konania“ doručil navrhovateľovi aj poučenie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p. (č. l. 6-7 spisu). Predmetné poučenie prevzal právny zástupca žalobcu dňa 30.11.2012.

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie naplnenia atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.